№ 21. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Мал. Ю. ГАНФА

З нечуваною безсоромністю Трумен афішує свою власну релігійну «доброчесність», охоче повідомляючи в пресі про те, що він щоденно увечері проводить годину на самоті в молитві «про мир для всього світу!».

М. ШОЛОХОВ. «Не втекти катам від суду народів».

Набожний розбійник
без молитви не заріже.

Здоровенькі були!

ЛИСТ НАЧАЛЬНИКУ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛГІДРОМЕЛІОКОНТОРИ ІВАНУ ЄГОРОВИЧУ САЛЬНИКОВУ

Здоровенькі були, Іване Єгоровичу!

Честь маю вітати Вас, як свого старого знайомого. Ще в серпні цього року я одержав листа від колгоспників артілі імені Жданова, Гуляйпільського району. Писалося в тому листі про те, як колгосп склав офіціальну умову з Вашою гідромеліоконторою на спорудження артезіана і як Ваші бурильники підвели колгоспників: пробурили 20 метрів і так забурилися, що протягом п'яти років їх і знайти ніхто не міг.

Прочитавши цього листа в журналі, Ви, Іване Єгоровичу, спочатку затупали ногами, замахали руками, потім сіли за стіл, умочили перо в чорнило і почали писати листи в усі кінці.

«Дискредитація! — писали Ви. — Замітка Перця від початку до кінця вигадана. Будівництву колгоспних артезіанів ми приділяємо максимум уваги. Колодязь, про який пише журнал, давно вже готовий»...

Так гаряче, так натхненно і так переконливо був написаний Ваш лист, що я подумав: «Даремно, мабуть, я довірився колгоспникам, даремно розкритикував організацію, яку очолює такий блискучий, енергійний керівник, як Іван Єгорович Сальников! Треба буде в найближчому номері надрукувати спростування і просити у Івана Єгоровича пробачення».

Але, перед тим, як надрукувати спростування, захотілося мені на власні очі побачити отой пробурений артезіан і покуштувати води з нього.

Взяв я квитка, поїхав у колгосп імені Жданова і попросив свіжої артезіанської водички.

— Водички? Будь ласка, — сказали мені, — тільки не свіжа, бо здалека возимо, і не артезіанська, бо нема у нас артезіана.

— Як нема?! — здивувався я. — Та сам же товариш Сальников пише, що його у вас пробурили?

— Бурити — бурили, — відповіли мені. — Цілих п'ять років бурили. І тільки після того, як проковтнули порцію Перця, дістали дна. Однак, свердловину пробили, а насосну башту забули поставити. Спробуй, дістань ту воду з глибини 102 метрів!

Постояв я коло Вашого «готового» артезіана, зайшов справа, обійшов зліва, заглянув у свердловину, а водички так і не напився. «Нічого, — заспокоїв я сам себе, — тут не вдалося, так з іншого колгоспного артезіана нап'юся; адже за державним планом в області їх має бути аж 45».

І подався я до Приазовського району, де очолювана Вами, Іване Єгоровичу, контора повинна була вже пробурити 6 колодязів. Шукав я, шукав — жодного артезіана не знайшов. Завернув до Веселівського району — і там не веселіші діла. «Повертайте назад, — радять мені, — хіба ж не знаєте, що план будівництва артезіанів по області виконано всього на 22 проценти!».

Правду кажучи, Іване Єгоровичу, цього я не знав. А коли взнав, то дуже мені захотілось довідатись, чому ж так погано виконується план.

Чи не тому, Іване Єгоровичу, що в колгоспах сидять рахівники, які звикли дотримуватися лише державних розцінок і кошторисів? Чи, може, причина — в складності технології Вашого виробництва? Недавно вичитав я у довіднику для бурового майстра таке: «Перед тим, як вводити бурові штанги в дію, їх треба промити, а нарізні кінці густо змастити».

Подейкують, що Ви круто повернули наліво від державного плану і подалися туди, де бурові штанги можна «густо змастити».

Чув я, що Вас, Іване Єгоровичу, і Ваших бурильників цього року бачили в Мелітопольському районі. Та що з того? Артезіанські колодязі появилися не в степових колгоспах, де вони повинні були появитися за планом, а в місті Мелітополі...

Бачили, Іване Єгоровичу, Ваших бурильників і в Оріхівському районі. І знову ж не в колгоспах їх бачили, і не в колгоспах ними були пробурені артезіани, а в самому Оріхові, в зернорадгоспі і на маслозаводі. Думаю, що Ваші бурильники не можуть скаржитися, що штанги там нічим було змастити!..

Передали, Іване Єгоровичу, що кілька бурових бригад на чолі з Вами недавно навіть побували на широких просторах Херсонщини. Чого вас туди понесло, коли в Запорізькій області план виконано всього на 22 проценти. Мабуть добре промивались там Ваші бурові штанги, Іване Єгоровичу, мабуть знайшли Ви там «густе мастило».

Дуже хотілося б, щоб Ви про це розповіли моїм читачам, у яких Ваше буріння давно вже викликає обурення.

Справедливості ради мушу відзначити, що Ви, Іване Єгоровичу, — не перший з відомих мені спростовувачів. Не перший Ви зустрічаєте виступ преси в штики.

Отже, пишіть, Іване Єгоровичу!

Тільки, будь ласка, хоч на цей раз пишіть од щирого серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

КАБАН І ШПАК

(БАЙКА)

Один Кабан в колгоспному дворі
Шпакову пісню слухав на зорі.
(А Шпак, — зазначити тут варто, —
Був майстер на колючі жарти!)

Кабан наш критику любив
І самокритики ніколи не цурався,
Тому він схвально посміхався
І добродушно говорив:

— От критикує! От свистить!
Аж пір'я з півника летить,
Вороні всипав, гусакові,
Собаці, кішці і гракові —
По черзі всім.
Усип ще їм!
Розвінчуй, так!

Та раптом Шпак
В своїй промові
И Кабанові
Добряче всипав.

Тут закліпав
Кабан очицями — пасаж!
— Мовчи, нікчемне шпаченя ти,
Як смів мене критикувати?
Ану зайди до мене в саж!

Мораль же...
Треба корчувати,
Як дике зілля, як бур'ян,
«Мораль», яку зібравсь читати
В сажі розгніваний Кабан!

М. ПЛАТОНИЧ.

м. Харків.

СМІХ І СЛЬОЗИ

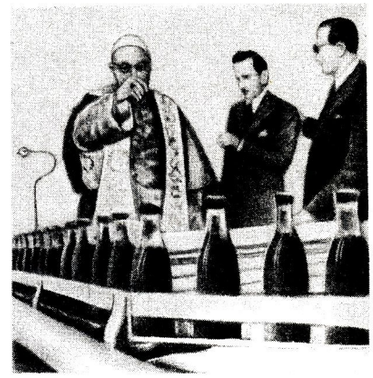

У Неаполі Аскалес
Бить
Велить
В найбільший дзвін,
Щоб молитися збігались:
Кока-кола святить він.

А в Нью-Йорку містер Даллес
Радий — зуби вискаля:
— Кардинал святий Аскалес
Наш товар благословля!

В Римі ж кепські, як ніколи,
У де-Гаспері діла:
— Кока-кола... кока-кола...
А у нього —
Ні кола!

ПРО ОГРІХИ

— Ганьба!
Позорище!
Смертельний гріх!
Що борозна —
Огріх!
Ореш чортзна
По-якому, Іване...
Погане діло, ой погане!..
Чом трактор часто на ремонт стає?
У тебе совість є?

Директор-ліберал отак кричав-гукав —
Десятий раз Івана «розпікав».
Той слухав, та собі... орав,
І коврахам на втіху
Лишав
За трактором огріхи.

Подібну тему ви в Крилова зустрічали.
Я запозичив. Так.
Мета
Моя проста:
Хотілось би, щоб ліберали
Сучасні більш не повторяли
Старої баєчки про кухаря й кота!

С. КОВАЛЕНКО.

м. Ізюм.

Пером по пера́х

БІДА НЕВЕЛИКА

«Нікопольська правда» у № 117 вмістила статтю про художника Рєпіна і супроводила її портретом художника Левітана. Один із наших нікопольських читачів обурюється: «Як могло таке трапитись? Куди дивиться редактор?» І даремно. Нам здається, що причин для обурення немає. Ми вважаємо, що в. о. відповідального редактора «Нікопольської правди» т. Науменко тут ні при чому.

Відомо, що Рєпін — великий художник, найвидатніший майстер живопису другої половини XIX століття? — Відомо.

А Левітан — хіба не художник? — Художник.

Хіба не великий? — Великий. Хіба не майстер живопису? — Майстер!

То чого ж обурюватись?

Жаль тільки, що під портретом підпису нема: «В. о. художника Рєпіна художник Левітан». Але це — біда невелика.

Незвичайні пригоди

ЗГОРІВ від сорому начальник Лисянської (Київщина) пожежної команди т. Бойко, примчавши гасити хату громадянина Приходька з бездонною пожежною бочкою: у потерпілого начальника для бочки... клепок невистачило!

ЗНИКЛИ МЕБЛІ, закуплені для літнього театру Дніпропетровського центрального парку культури та відпочинку. Комендант парку В. Ніколенко випадково знайшов усі меблі у себе на квартирі і прийняв їх на вічне зберігання.

ПРИВІЛЕЙОВАНІ КОЗИ. У Харкові, в районі станції Основа затримані три кози, які систематично псують зелені насадження. На допиті у 9 відділі міліції міста Харкова роГаті порушники порядку заявили: «Ми кози вашого дільничного міліціонера Калмикова. Ніякі заборони на нас не поширюються».

ВБИТО надію на придбання у крамницях Недригайлівської райспоживспілки (Сумської області) бурякових вил. Вбивці — голова райспоживспілки М. І. Фесенко та завторгвідділом О. Гордієнко. Вони вже четвертий рік не виконують замовлення на завезення таких вил до району.

НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— У вашій справі зайдете ще через місяць...
— А хіба ви, голубчику, ще й через місяць думаєте тут сидіти?

Перечниця

Я ЗА ЖІНКУ ЗАТУЛЮСЬ!..

ОЛЕКСАНДР Вишемірський вже третій рік директорує в районному Будинку культури у м. Стара Ушиця, Кам'янець-Подільської області. Зав. райвідділом культосвітньої роботи т. Бондаренко не спускає з нього очей, дає йому вказівки, поради, щовечора слухає його звіт про роботу, допомагає на кожному кроці. Завдяки цій підтримці Вишемірський... розвалив, занедбав роботу Будинку культури. Відвідувачі будинку обурюються, називають його ледарем, скаржаться на нього, а він собі наспівує:

— Я за жінку затулюсь
І нікого не боюсь!

— Ми заявимо завідуючому райвідділом культосвітньої роботи, — погрожують йому. А він співає:

— Я за завідуючого
Районним відділом
Культосвітньої роботи
Затулюсь, —
І нікого не боюсь!

Пісня виходить незграбна, але жодного слова з неї не викинеш: справа в тім, що тим відділом завідує дружина Вишемірського т. Бондаренко. Ми не знаємо, ким працює теща бездіяльного директора. Чи не головою виконкому Староушицької районної Ради? Якщо, боронь боже, так — то роботі в Будинку культури — не воскресати!

«ТІСНА БАБА»

ЦЕ — ДИТЯЧА гра. Діти, сидячи на лавці, намагаються витіснити одне одного з місця. Хто залишається без місця — той програє. Гра жвава і весела.

Трохи по-іншому грають в Яготині (Полтавська область). Яготинська «тісна баба» — це таке своєрідне і винятково явище, що його варто описати.

В яготинській «тісній бабі» взяли участь: 1) О. Романов — секретар РК КП(б)У, 2) виконком селищної Ради, 3) промартіль «Харчовик», 4) готель.

У першому раунді т. Романов енергійно натиснув на виконком селищної Ради, витіснив його з приміщення, а захоплену територію перетворив на власну квартиру. Продовжуючи тиснути далі, він примусив комунгосп відремонтувати свій новий куточок за рахунок коштів, призначених для ремонту електростанції. Тепер електростанція не працює: гра відбувається в абсолютній темряві. «Тісна баба» й піжмурки разом!

У другому раунді виконком селищної Ради, витіснений Романовим з приміщення, натиснув на артіль «Харчовик» і переможно вселився в її будинок.

У третьому раунді «Харчовик» з останніх сил натиснув на готель. Одчайдушний натиск харчовиків закінчився здобуттям приміщення готелю.

У четвертому раунді готелю вже ні на кого було тиснути. Він вибув з гри — перестав існувати.

Дуже весела гра!

КАЗКА НЕ ДЛЯ ДІТЕЙ

ЖИВ та був у селі Великі Деревичі, Любарського району, Житомирської області, громадянин Нога на ім'я Михайло, по батькові Іванович. Мав Михайло Іванович Нога від роду 8 років. Лоскоту Михайло Іванович не боявся, і тому розсмішити його було не так легко.

Дійшла чутка про цього серйозного парубійка до завідуючого Любарським райфінвідділом т. Пахомюка. «Я його розсмішу!» — сказав т. Пахомюк. Сів за стіл, умочив перо в чорнило і виписав на ім'я громадянина М. І. Ноги офіціальне повідомлення на сплату сільгосподатку.

Що сталося з восьмирічним громадянином М. І. Ногою, після того, як йому вручили платіжне повідомлення, — ні в казці розказати, ні пером описати. Закинув він усі свої іграшки, залишив у себе одне платіжне повідомлення. Гляне на нього і сміється до сліз. І дорослим приємно: чим би дитя не тішилось, аби не плакало.

Ярослав ГАШЕК

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА

ПРО РАЙ

Попав один австрійський міністр юстиції в рай, де його призначили помічником св. Петра біля вхідних воріт.

Покурював він люлечку, попльовував униз, прямо в пекло, і стежив за душами, яким хотілося попасти в рай.

Одні душі поводилися дуже самовпевнено, а деякі — принижено, і боязко просили впустити їх.

Деякі стукали скільки сили у ворота і нахабно кричали, що вони безневинні, як лілії.

Колишній міністр кожну душу обшукав, допитав, що та як, а потім допоміг св. Петрові відчинити ворота, бо за багато сторіч, що св. Петро просидів біля них, замок зовсім заіржавів і туго відмикався.

Якось і каже міністр юстиції:

— Любий Петре, добре було б твої ворота вазеліном змастити. А то не годиться так. Надто вже скрипить твій замок, просто лихо.

— Та я вже років шістсот сам про це думаю, — сказав Петро, — але ж ти знаєш, що я не міг звідси відійти, поки в мене помічника не було. Інколи мені й давали помічників, але деякі з них надто вже старанно обшукували святих мучениць, що піднімались на небо, хе-хе!.. Поплескували і лоскотали їх, а тимчасом, розумієш, душі вони, то й не поодягані. А деякі душечки, молоденькі мучениці, бувають, ваше превосходительство, такі здобненькі, хе-хе! Тіло, ну прямо алебастр.

Інші голови свої руками тримають, ну просто подивитися приємно. Одна з них так сміхом зайшлася, коли мій помічник став залицятися до неї, що голова її впала і довелося її в рай без голови впустити. Це та сама безголова свята, що на дереві біля фонтана сидить і вечорами все собі ноги миє.

Викликало це велике обурення, і довелося вигнати мого помічника. Дали мені іншого. Служив він мені вірою і правдою двісті років, аж раптом одного чудового дня з'явилися два здоровенні ангели і викинули хлопця з раю прямо в чистилище. Справа в тому, що жили на землі два однофамільці: один — ледащо, а другий — чесна людина; і отой ледащо пробрався в рай, а чесний запізнився і попав у пекло. Потім, після того, як його двісті років у кип'ячому гною купали, з'ясувалося, що він святий, і від цього вдень і вночі такі від нього пахощі йшли, що навіть кілька чортів розкаялися і в господа бога повірили. Самі бачите, ваше превосходительство, скільки мені з цим клопоту.

Кажу я вам, сам тільки бог знає, скільки сторіч я й кроку не міг ступити від райських воріт. З мене навіть і на землі вже сміються, що я, неначе папа римський, — нікуди не виходжу. А тепер, ви вже мені вибачте, піду погуляти. До речі, і вазеліну роздобуду — ворота змастити. Знаю, ваше превосходительство, на вас можу спокійно покластися. На ніч звольте ворота завжди гарненько замикати, а то як би до нас чорти не позалазили. Адже раз знаєте, що трапилося: відмичкою одімкнули й прослизнули у відділ, де деякі душі перебувають під наглядом. І сиділа там одна вельми принадна молода дама, яка від самого паризького архієпископа мала посвідчення про свою цілковиту невинність. А справа була досить-таки заплутана, і верховний небесний суд справу цю розслідував. І от один чорт, із тих, що в рай проскочили, переліз через огорожу прямо в цей відділ і... трапилося лихо! Рівно через дев'ять місяців народилося маленьке чортеня.

Дама була покарана і одержала 900 тисяч років пекельних мук, а чортеня урочисто і з молитвою я сам утопив. То ж дивіться, ваше превосходительство, не звертайте уваги на жалібне скигління. Хай краще праведник почекає кілька сторіч, ніж попаде у рай грішник.

— Розумію, — відповів колишній міністр юстиції.

— Ага, ще ось яка справа, ваше превосходительство. Коли будете когось в рай впускати, то звольте його гарненько обшукати, а то ще пронесуть до нас що-небудь проти церкви або проти законної влади. Може вони схочуть поскаржитися на те, як тепер безцеремонно про небеса пишуть, і вирізки з газет принесуть. Адже тепер людина навіть святим вірити не може. Ну, бувайте тимчасом, я по вазелін піду.

Колишній міністр юстиції залишився біля райських воріт сам-самісінький і пильно став придивлятися до того, що було навколо. Глибоко під ним пропливали світи, а коли з'явилася земна куля, то виявилося, що Австрія обернулася до нього спиною. Міністр з досадою відвернувся й сам і став чекати прибуття душ.

Нарешті біля воріт пролунав сміливий стукіт.

— Хто там?

— Я, вождь соціал-демократів!

Колишній міністр юстиції посміхнувся.

— Е, який там із вас соціаліст... Заходьте!

Увійшла душечка, уклонилася низенько. А як побачила заступника св. Петра, так зразу ж і пізнала його.

— Якщо вже ми з вами на землі в одну душу були, то будемо в одну душу й на небі, — сказав колишній міністр. — Чи не хочете тютюнцю або люлечку закурити?

Новий небожитель закурив і став стежити за тими, що до раю приходили. Прийшли ще дві душі. Міністр юстиції хотів уже був впустити їх в рай, але старий приятель схопив його за руку:

— Що ти, друже! Цих двох не можна: адже вони раз проти уряду голосували.

І тієї ж хвилини підхопили їх чорти під микитки і в пекло потягли, а там на віки-вічні посадили в киплячу смолу.

Отож і видно, що від вищої справедливості ніхто не може втекти і хоч тут, на землі, з цими противниками законної влади нічого не трапилося, та завдяки мудрості небесній попадуть вони не в рай, а в киплячу смолу.

Переклад з чеської.

„Мозгова робота“

ІНТЕРЕСНУ лекцію прочитав нещодавно директор-полковник адміністративної служби І. С. Попков, що працює в управлінні Південно-Західного округу залізниць на посаді начальника планового відділу. На семінарі командирів округу І. С. Попков блиснув нечуваним багатством мови і образно-словесних засобів.

Ось що він повідомив своїм слухачам:

— Капіталовкладення тільки так сказать значить мають власне кажучи в нинішньому

році велике значення. Онне питання загострене... Це мозгова робота нинішнього дня...

Слухачам важко було слідкувати за фонтаноподібним розвитком думок оратора, але вони якось умудрялись записувати кожне дорогоцінне слово лекції. І коли після лекції вони перечитали свої конспекти, то не знайшли в них жодного слова про капіталовкладення. Зате конспекти рясніли крилатими словами і риторичними фігурами: «значить» було повторено 145 разів, «вот» — 109, «в общем» — 60, «власне кажучи» —49, «мозгова робота» — 19, «на швидку руку» — 29...

Послідовність викладу матеріалу нічим не відрізнялась від поговірки: «Набалакала, наговорила — дайте жолобчастого Данила»...

Так «значить власне кажучи», «вот» до таких стовпів може дійти «мозгова робота», коли до лекцій готуються «на швидку руку»!

ВИСТАВКА ширпотреба

ЗАМОК НАВІКИ

Якщо вже купувати замок — то надійний. Випускає такі надійні вироби Київська артіль «Електрозварник». Повісивши на двері замок «Електрозварника», ви можете бути цілком спокійні: його ніхто не відімкне. Навіть ви самі.

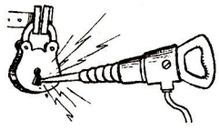

З усіма вдячними та іншими відгуками радимо звертатися безпосередньо до голови артілі «Електрозварник» — Павла Павловича Примушка.

ОЙ, ГІТАРА!..

Співають: «Накинув плащ, с гитарой под полою»... Чому — під полою?! — дивується дехто. А тому, що гітара зроблена на Чернігівській муз-

фабриці. Носити таку гітару на виду у всіх — соромно: її дуже неохайно відполіровано, підставки не підігнано до дек, лади грубо запиляні.

Споживачі вже не вперше скаржаться на погану якість виробів Чернігівської музичної фабрики. Та дарма. Директор фабрики Г. М. Говзман, очевидно, страждає відсутністю не тільки музикального слуху.

РОЗМОВА З МАРШАЛЛІЗОВАНИМИ

Мал. БЕ-ША

— Ви не повинні забувати, містер, що наші держави — суверенні...
— Так. Але ви повинні про це забути!

БІЛЯ ПІД'ЇЗДУ АМЕРИКАНСЬКОГО ПОСОЛЬСТВА

Французька поліція сприяла організаторам і виконавцям злодійського замаху на Жака Дюкло. **(З газет).**

Мал. С. САМУМА

— Накажете замести сліди?

МІСТЕР ОСТІН І ЙОГО МАШИНИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

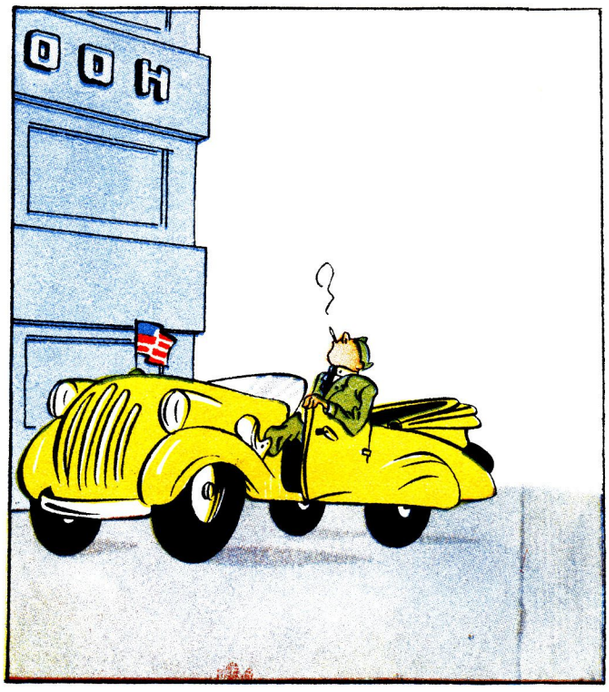

Машина, на якій містер Остін виїжджає на засідання сесії Генеральної Асамблеї ООН.

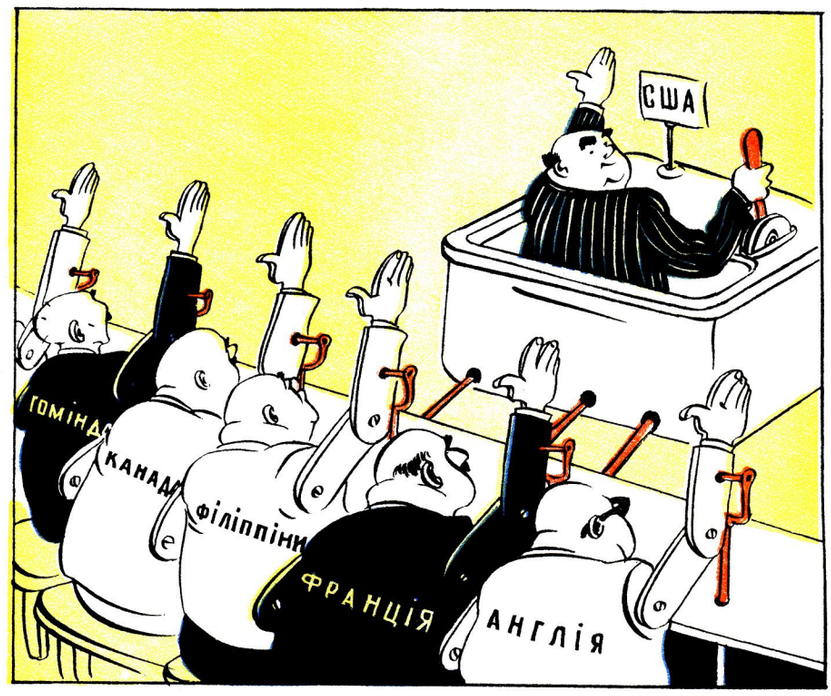

Машина, на якій містер Остін виїжджає на засіданнях сесії Генеральної Асамблеї ООН.

Остап ВИШНЯ

НЕ ТУДИ УВАГА!

I

От, приміром, спалахнула пожежа: загорілася на хаті стріха. Біжить людина з цеберкою води, прибігла — плюсь на вогонь! — і загасила пожежу.

А хазяїн тої хати вхопив рятівника за петельки:

— Ти навіщо загасив пожежу?! Навіщо ти мою хату врятував, кажи, га?!

Правда, дико?!

Так отака, приблизно, історія трапилася в Городищенському районі на Київщині...

Колись передовий в області район почав пасти задніх.

Одною з причин одставання є те, що в деяких колгоспах району грубо порушується Статут сільськогосподарської артілі.

Все це бачить сількорівське око й сигналізує в газети, в журнали...

А сількора за це «за петельки».

Неприпустимий (аж не віриться!) випадок стався з сількором Опанасом Пелипеєм.

Тов. Пелипей працює техніком-будівельником у Городищенському райсільгоспвідділі.

Він написав листа до нашого журналу, де критикував старшого землевпорядника райсільгоспвідділу Радченка за потуранння порушникам Статуту.

У селі Хлистунівці, в колгоспі ім. Шевченка, розбазарюється колгоспна земля. Біля ста колгоспників мають у своєму користуванні зайвину землі, навіть голова сільради Пастернак, який повинен стежити за додержанням законів, сам «прирізав» собі зайві сотки городу.

«Перець», одержавши Пелипеєві сигнали, надіслав матеріал для перевірки та вжиття заходів до начальника облуправління сільського господарства т. Савченка.

Тов. Савченко запропонував завідувачеві Городищенським районним відділом сільського господарства Вакуленкові **«уважно** перевірити факти, викладені в кореспонденції, і дати свої висновки».

Вакуленко, прочитавши такого наказа свого безпосереднього начальника, зрозумів його більш, як оригінально.

— Уважно, кажете? Добре!

І почав уважно... перевіряти почерки своїх співробітників...

— Хто писав?! — засвербіло у Вакуленка начальницьке «я».— Хто посмів критикувати?!

«Злочинця» знайдено: Пелипей!

Закликавши т. Пелипея до кабінету, начальство дало йому зрозуміти, що буде йому і краще, і спокійніше, коли він не буде виносити сміття з хати.

Вакуленко наказав землевпорядникові Радченкові перевірити факти.

Але ж Радченко — ображений: його ж покритикували, це — раз, а друге — що він може перевірити, коли з його провини неподобства творяться.

І коїться диво дивне:

— Сам писав, сам їдь і перевіряй! — підхихикує Радченко.

На листа т. Савченка ніхто, розуміється, не відповів, т. Савченко свого розпорядження, розуміється, не перевірив, — по-о-о-їхав сількорівський допис аж до архіву.

Про листа сількорового швиденько всі забули, та не забули про сількора.

Коли т. Пелипей був у командировці в с. Ксаверове, Вакуленко його звільнив з роботи «за скороченням штатів»...

Розправилися з сількором.

— А будеш писати?! А будеш критикувати?!

Отак «уважно» Вакуленко перевірив факти!

2

І ото такі великорозумники, як Вакуленко з Радченком, гадають, що радянський закон залишить сількора напризволяще? Без захисту?

Очевидно, вони забули, де живуть!

Нас інтересує така справа:

1) Як міг т. Савченко, одержавши сигнали про порушення Статуту артілі, так ото байдуже поставитися до них, до сигналів, обмежившись тільки резолюцією, і зразу ж забувши про неї?

2) Яке мав право Вакуленко викривати й розголошувати прізвище сількора, — адже він повинен знати, що закон кваліфікує таке викриття як злочин?!

Це — нас цікавить!

Ми будемо прохати Прокурора УРСР т. Руденка Р. А. теж поцікавитися цим ганебним фактом розправи з сількором, і так поцікавитись, щоб ні в кого із затискувачів критики й самокритики всіх мастей і всіх рангів ніде й ніколи не свербіли руки на розправу із справедливими критиками.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У 1949 році при Барській МТС було відкрито медичний пункт. Всім подобався наш медпункт. Сподобався він і директорові МТС т. Іваську.

— До чого ж гарне приміщення, — сказав він. — Кращого й не знайдеш.

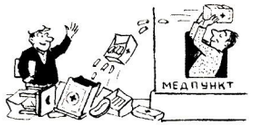

На другий день майно медпункту опинилося на вулиці, а в медпункт вселився агроном Назарчук.

Ні завідуючий пунктом т. Воробйов, ні завідуючий райздороввідділом не змогли відстояти медпункту. Тут медицина виявилася безсилою!..

Доведи, Перче, Іваську, що далеко не завжди медицина буває безсилою.

А. КИЛИМНИК.

с. Бар, Вінницької області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Як оповідає «Слово о полку Ігореве», новгород-сіверський князь Ігор Святославович, коли йому треба було «переломити списа в степу Половецькому» чи просто виїхати у командировку або на одну з численних нарад, «вступав в золоте стремено», сідав на свого борзого коня і їхав собі до пункту призначення.

Наш сучасник, коли йому треба дістатися до Новгород-Сіверського, їде до станції Пироговки поїздом. Потім, форсувавши на поромі Десну, чвалає 12 кілометрів пішки. Натираючи мозолі на ногах, командировочний цитує геніальне «Слово»: «Тяжко тобі, голові, без пліч, худо тобі, тілові, без голови» і думає, що, якби на тілах керівників старовинного міста були дбайливіші голови, між Пироговкою і Новгород-Сіверським давно б уже курсував автобус.

І. КАЗАНДЖІ.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

КІНОКУРІНЬ

Те, що ви бачите, — не кадр із фільму про дореволюційне життя якоїсь «Собачіївки» у Донбасі. Це, навіть, не тимчасовий склад «Утильсировини»... Хороми ці належать Української студії кінохроніки: тут розташувався Харківський кореспондентський пункт.

Кореспонденти, як бачите, щедро забезпечені сонцем, свіжим повітрям (навіть узимку), водою, що протікає крізь дірявий дах, і струнними димарями, що залишилися від печей. Тому вони, сонце зустрічаючи і спати лягаючи, щиро дякують директорові Української студії кінохроніки т. Ротлейдеру та Харківській міськраді за «вигідні» умови роботи.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Запам'ятай дві адреси: Київ, вул. Володимирська, 52; Київ. вул. Артема, 52.

Це адреси двох столичних ательє мод першого розряду

В одному ательє — на Володимирській, 52 — оглянули відріз, з якого моя дружина збиралася пошити пальто, і сказали: «Не вийде, невистачає чверті метра». А клієнт, що тут же стояв, всміхнувшись, пояснив: «Невистачає, щоб відрізати на кашкет...»

Пішли ми в ательє, що на вул. Артема, 52. Закройщик зміряв відріз очима, потім метром, і зітхнув: «Якби ще півметра — пошили б... А так — пробачте»...

Що ж поробиш? Пробачили і пішли до непершорозрядного кравця. Той прийняв у нас замовлення. Через два тижні дружина одержала пальто і ще шмат матерії, що залишився.

Отож, Перче, добре запам'ятай адреси двох ательє, які я вище назвав. Запам'ятай і обходь десятою дорогою. А побачиш, що хтось туди ступив ногою, — крикни:

— Обережно! Там ріжуть!

І. МИШИН,
гвардії підполковник у відставці.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Раніше бібліотека Чупахівського цукрокомбінату містилася в клубі. Тепер її переселили в агітпункт, де більшість книжок лежить просто на підлозі.

Директор т. Понякін і голова завкому т. Минткевич люди зайняті, до бібліотеки не навідуються і книжок не читають. Саме це і не дає їм змоги ознайомитися з станом бібліотеки.

Лист же про це, надрукований у «Перці». — не книжка. Його і директор, і голова завкому прочитають обов'язково і вже напевне дадуть раду бібліотеці.

П. ТЕРТИЧНИЙ.

Сумська область.

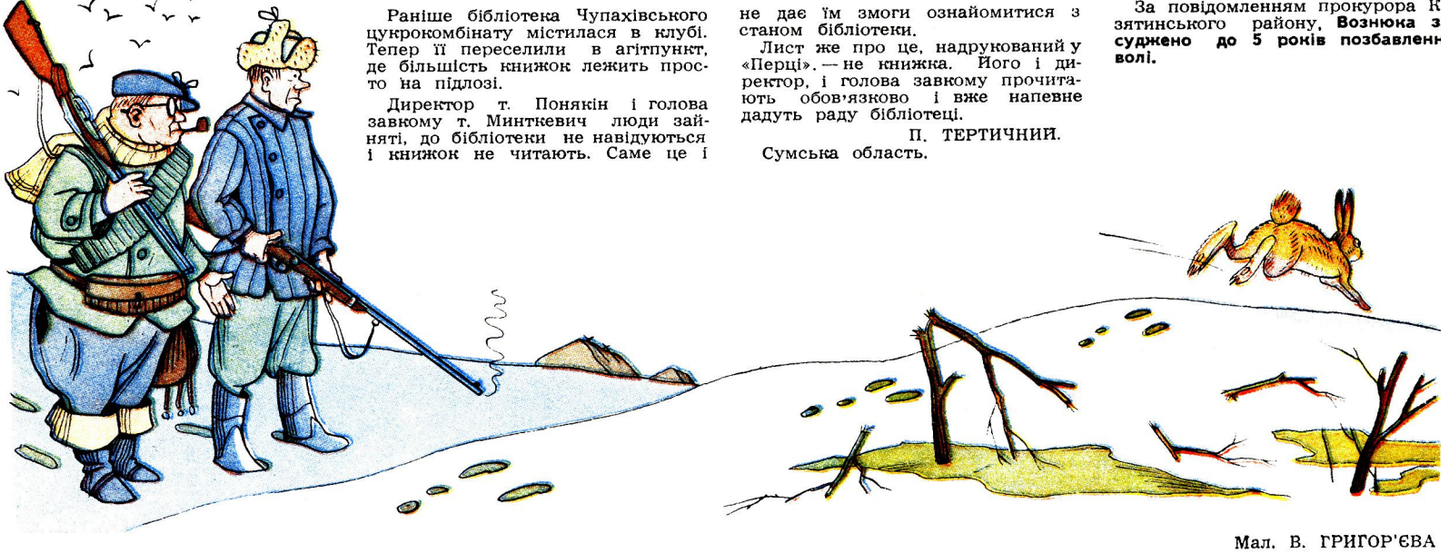

— Погане буде полювання — заєць дорогу перебіг.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Люди твердять, ніби птахи бувають корисні і шкідливі. А ось на думку громадян, які живуть по 1-й Мельничній вулиці у м. Житомирі, всі птахи шкідливі. Підстава: який би птах не сів на нашу електролінію — ворона чи ластівка — лінія обривається, і ми по 3—4 місяці сидимо без світла. Начальника Енергозбуту Дмитрушенка це не турбує, бо він однаково бере у нас гроші за електроосвітлення, хоч ми й світимо каганцями. Єдиний «птах», якого все це радує, це — монтер радіовузла Циганков.

— Ви мені скиньтеся авансом по 10 карбованців з носа, — каже він, — я помудрую, може й дам вам світло.

Чи не знайдуться у когось сильця для подібних птахів?

П. ЛОКТІОНОВ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 14 ПЕРЕЦЬ вмістив листа К. Григоренка про те, що відвідувачам важко потрапити на прийом до голови виконкому Миколаївської міськради т. Гурова. Обговоривши виступ ПЕРЦЯ, виконком Миколаївської обласної Ради звернув увагу т. Гурова на неприпустимість порушень встановленого порядку прийому і **зобов'язав його приймати відвідувачів особисто у встановлені дні та години, а також встановити контроль за виконанням своїх розпоряджень.**

* * *

У № 15 ПЕРЦЯ було надруковано матеріал під заголовком «Через вікно...». Голова виконкому Біляївської райради (Одеська область) т. Звягін повідомив редакції, що **виконком створив нормальні умови для роботи радіовузла.**

* * *

Голова колгоспу «День урожаю» (Козятинський район, Вінницької області) Вознюк грубо порушував Статут сільськогосподарської артілі. Група колгоспників поскаржилася на це ПЕРЦЮ.

За повідомленням прокурора Козятинського району, **Вознюка засуджено до 5 років позбавлення волі.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21(200) (на украинском языке). Підписано до друку 28. X. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ. 03921. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4190. Тираж 50.000 прим.

РЕЗОН!!!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Коли ви, товаришу голово, відремонтуєте наші ферми?
— І чого ви турбуєтесь? Не вас же в районі про це спитають, а мене...